

ת"פ 54689/03/12 - מדינת ישראל נגד י ז

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 54689-03-12 מדינת ישראל נ' ז

בפני כב' השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ז

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק.

על פי המפורט באישום הראשון, הנאשם וכ ז (להלן: "המתלוננת") היו בעת הרלוונטית לכתב האישום בני זוג נשואים, ולהם ארבעה ילדים קטינים.

ביום **2.10.11** הייתה המתלוננת מעורבת בתאונת דרכים בה ניזוק רכבם. המתלוננת התקשרה לנאשם וסיפרה לו אודות האירוע, והוא בתגובה החל לקללה ואמר לה "**את תעבדי בכביש ותשלמי את הכסף לתיקון, אני ארצח אותך סתומה, לא יכול לראות את הפרצוף שלך**".

על פי האישום השני, ביום **3.10.11** בעקבות אירוע האישום הראשון, ניתנה החלטת הקצין הממונה פקד רפי אהרון רנד לפיה אסור היה על הנאשם להיכנס לרחוב מגוריהם -הגדוד העברי ברעננה- למשך 15 ימים, לא ליצור קשר עם המתלוננת, מעצר בית ל-3 ימים, וכן להתייצב ביחידת המשטרה כנדרש.

ביום **9.10.11** בשעה 20:00 הפר הנאשם את ההוראה החוקית האמורה בכך שהגיע לרחוב הגדוד העברי והחנה את רכבו מספר בתים סמוך לביתם.

2. בתשובתו לאישום הראשון- הודה הנאשם כי המתלוננת התקשרה אליו, אולם כפר באמירה המיוחסת לו, וכפר כי איים כלל.

בתשובתו לאישום השני - כפר בכך שהתקרב לביתה, וכן טען כי מעבר לתנאי של מעצר בית, לא היה מודע לכל הגבלה אחרת שהושתה עליו.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1- גב' כ ל (המתלוננת) (עמ' 21-2 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2- י ל (עמ' 22-30 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3- א נ (עמ' 31-34 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-דנה גמזו (עמ' 35-37 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5-רס"מ דודי לוי (עמ' 37-41 לפרוטוקול)

(1) ע"ת/1- המתלוננת - גרושה מהנאשם ממאי 2012 לאחר שהיו נשואים 17 שנים. הנאשם החל את הליך הגירושין, והיא ניסתה לשקם את הקשר. יש להם 4 ילדים.

ביום **2.10.11** גרו באותו בית ב... ברעננה. באותה תקופה עזבה את העבודה והנאשם היה בעל עסק "מכבסת תפארת" בהרצליה. הוא עבד עד מאוחר בלילה 22:00-23:00, ובבוקרם לפעמים הוא היה פותח, לפעמים היא.

במהלך השנים היא הייתה גם אימא וגם אבא לילדים, תמכה בנאשם וטיפלה בילדים, עזרה בחנות וסייעה לו גם מבחינה נפשית כי היו לו בעיות עם המשפחה. המצב ביניהם החמיר במהלך השנים, והוא הגביל אותה בכספים. היא רצתה להשקיע בחוגים לילדים - והנאשם הגביל אותה (פרו' עמ' 2 ש' 8-27).

עם הזמן הבינה כי הוא מבזבז הרבה כסף על ג'ינסים וכל מיני דברים, ראתה חשבונות, וחברים אמרו לה. היא הצטמצמה עם הילדים ולא היה כסף לאוכל, ביקשה כסף מהוריה ואימא שלה הייתה מביאה אוכל הביתה. היא יצאה לעבודה כדי לתמוך בנאשם.

ב- 5-6 שנים אחרונות הייתה החמרה, הנאשם לא נתן לה לנסוע להוריה, ואמר לה שדלק על חשבונה. מצד שני היה מבקש סליחה וקונה משהו גדול לבית שכלל לא רצתה.

ניסתה לרצות את הנאשם ולשקם את חייהם, כתבה יומן משנת 2007. הייתה במצוקה וכל פעם ביקשה כסף לאוכל לילדים, היה זורק לה על הרצפה, והייתה לוואה כסף מחברות.

ביום האירוע, **2.10.11**, נסעה להביא את הילדים לבי"ס בשעה 07:45 חנתה מאחורי הבית ונתקעה

באוטובוס, כששני הילדים הקטנים היו איתה. היא התקשרה לנאשם, והוא עדיין היה בבית, ואמר לה בטלפון שהיא אשמה. ביקשה שיבוא לעזור לה והחליפה פרטים עם הנהג. הבינה שהנאשם עצבני ושלחה את הילדים הקטנים הביתה שלא יראו את הצעקות. הנאשם בא והתחיל לצעוק **"את אשמה, אני ארצח אותך, הרסת לי את האוטו, את תשלמי על הנזק, המשפחה שלך תשלם על הנזק, אני אהרוג אותך"** הלך הצידה, דפק עם היד על המצח, והעיניים שלו היו אדומות.

זה המשיך עוד ועוד, ובזמן זה התקשר לחבר שלו בעל מוסך והוא אמר לו שיבוא לקחת את הרכב למוסך. הנאשם אמר לה שתלך ברגל להביא את הילדים מבי"ס. היא עלתה לרכב שהיה מקולקל ונכבה, והנאשם צעק עליה **"אידיוטית, סתומה, לא יודעת לנסוע"**.

הנאשם קילל אותה **"זונה שרמוטה, בת זונה, מזדיינת"**.

הוא היה באטרף, והיא התביישה שאנשים רואים, ושמחה ששלחה את הילדים שלא יראו זאת. עלתה לרכב והתחילה לנסוע והרכב כל הזמן נכבה, והוא קילל אותה והיא אמרה לו שינהג ברכב, וענה לה **"את עשית את התאונה -את תיסעי"**.

הנאשם לא רצה לבוא לייעוץ זוגי למרות שביקשה ממנו תקופה ארוכה, ובסוף הלכה לבד לעו"ס ציפי שועלי.

במהלך האירוע היא דיברה איתה בטלפון ואמרה לה להתרחק ממנו ומה להגיד לו (פרו' עמ' 3 ש' 1-31).

היא אמרה לנאשם שהילדים יותר חשובים מהאוטו, והוא החל להתפרע ולהשתולל. הלכה לשכן וביקשה שיעזור לה להרגיע אותו, אבל הנאשם המשיך לקלל, צעק שתפקיד את הכסף שהיה אצלה מהחנות והיא אמרה לו שרוצה ללכת הביתה לראות מה עם הילדים. אמר לה שתיסע באוטובוס.

אמרה שתזמין מונית, והוא צעק שלא תוציא כסף על מוניות. העו"ס ציפי הייתה כל הזמן איתה בטלפון ואמרה לה להפנות גב ולהמשיך ללכת. הנאשם בתגובה צעק וקילל **"אל תבזזי את הכסף זונה מזדיינת"**.

לא הסתובבה אליו כי ציפי אמרה לה לא להתעמת איתו.

מיד כשנכסה הביתה הנאשם התקשר ושאל איך הגיעה כל כך מהר לבית וענתה שהזמינה מונית. הוא בתגובה אמר **"שרמוטה מה את מזמינה מונית על חשבוני"** היה באטרף של טלפונים מהטלפון של החנות. היא התקשרה לחברתה פ נ, וביקשה שתבוא.

כל טלפון אמר שהוא ירצח אותה אם לא תענה, וישבור לה דברים בבית.

פ באה וענתה לטלפון, והנאשם אמר לה שלא תתערב. הלכה איתה להפקיד את הכסף ופחדה בטירוף. הרגישה שכשהוא יבוא הביתה יהיה פיצוץ. דיברה עם אחיה.

אחיה י בא לקחת אותה מהבית, והיא יצאה החוצה עם התיקים מרוב פחד. רצתה לקחת מונית אבל לא הסכימו

להעלות אותה כי היו שני כלבים. פחדה מאוד. ידעה שאם הנאשם יגיע- הוא ישבור דברים או ירצח אותה, ימשיך לקלל, ולא יכלה לספוג את זה.

אחיה י בא לקחת אותה עם האוטו, ומרוב פחד הלכה ברגל ברחוב אחוזה עם הילדים כדי לא להיתקל בנאשם כשיחזור.

למחרת הלכה למועצת חוף הכרמל לעו"ס של נשים מוכות. באותו יום נסעה לאימה בניר עציון (פרו' עמ' 4 ש' 1-32).

הנאשם שלח לה הודעות טקסט שהוא גמר איתה ורוצה להתגרש.

למחרת הלכה לרווחה בכרמל ואבחנו אותה כאישה מוכה. עד עכשיו מטופלת שם.

מצאה בית והייתה במצב נפשי קשה, תמכו בה נפשית וכספית. עשתה הכול כדי שהילדים שלה לא יהיו במעון לנשים מוכות. רק כשיצאה מזה הבינה איפה הייתה.

לשאלה מה מצבו הנפשי של הנאשם, ענתה כי הוא לקח 12 שנים כדורים. הוא היה מאיים עליה שירצח אותה וייצא מזה על סעיף נפשי. פעם היה כועס על אימא שלו, ואחר כך היא הפכה ל"שעיר לעזאזל".

6 שנים טופל אצל פסיכיאטר חג'ג' והפסיק את הטיפול, ולקח לסירוגין כדורים של דיכאון וחרדה במהלך השנים.

בתקופת האירוע הוא לא לקח את הכדורים. התאונה הייתה ה"קש ששבר את גב הגמל" מבחינתה, ובעקבות האירוע הוציאה צו הגנה והתלוננה במשטרה על איומים ברצח (ת/1).

בזמן שניתנה החלטה בימ"ש שהיא תוכל לבוא להוציא דברים מהבית והנאשם לא היה- באה וראתה את האוטו שלו מחוץ לבית, בשרטוט הדגימה היכן הייתה המכונית (נ/2) (פרו' עמ' 5 ש' 1-32). לאחר שראתה את המכונית והבינה שהוא נמצא קרוב, הנאשם כנראה הבין שהיא ראתה אותו, והוא שלח את חברה שלה מ נ אשתו של א חבר של הנאשם ששלחה לה הרבה הודעות טקסט.

לאור האמור, נסעה למשטרת כפר סבא ואמרה כי ראתה את הרכב שלו.

זו לא פעם ראשונה שקילל אותה, לפני זה גם קילל. יש אנשים ששמעו אותו.

לאחר מכן היה מבקש סליחה וקונה לה בגדים, או קונה מקרר גדול או טלוויזיה, אבל זה לא מפצה על המצב הרגשי והיחס שלו.

היו פעמים בהם ניסה לחנוק אותה, חסם לה את הדלת, ירק עליה, זרק עליה סכין (פרו' עמ' 6 ש' 1-28).

בחקירה נגדית העידה כי עבד במכבסה שהייתה עסק משפחתי הרבה שנים. היו גם חיכוכים כשאמרה לו שיבוא

הביתה מוקדם יותר כדי שיהיה מעורב בגידול הילדים והנאשם אמר שהוא לא יכול. השלימה עם הפער, ולא ציפתה ממנו.

הייתה מעדיפה שיהיה איתה בבית יותר וישא ביחד איתה בעול.

בשנים הראשונות לא עבדה, הייתה עם הילדים, ועזרה לנאשם בחנות. לעיתים עבדה כגננת או סייעת מחליפה ברעננה. כשהילדים היו קטנים לא עבדה כלל.

בשנים האחרונות עבדה בצהרון, בין השנים 2003-2006 כל יום 4-5 ימים בשבוע. עשתה הפסקה של חצי שנה כשהילדה נולדה וחזרה בשנת 2007 לתקופה של שנה (פרו' עמ' 7 ש' 1-32). לאחר מכן הפסיקה ועבדה בחנות לבגדי ילדים 8 חודשים. כיום עובדת בגן במושב

מאשרת כי היא הייתה הרבה בבית והנאשם בעבודה.

נולדה ב..., יש לה 6 אחים. מלבדה- כל המשפחה מתגוררת בצפון הארץ.

מכחישה שהביעה בפני הנאשם רצונה לעבור לגור בעתלית. היא לא רצתה לעבור לגור בצפון. דיברו על כך שבצפון יותר זול, אבל לא דיברו על לגור בצפון.

מאשרת כי הייתה אלימות פיזית מרובה מצד הנאשם במהלך 17 שנות נישואיהם. לא הלכה לקבל טיפול רפואי אף פעם, ולא הגישה תלונה במשטרה (פרו' עמ' 8 ש' 1-32).

חייתה בפחד מהנאשם, וזה הקצין כל פעם כמו כדור שלג. בשנים האחרונות זה החמיר. זה החל ב-6 השנים האחרונות לנישואין.

לפני זה הוא היה אומר לה שתלך לעבוד בכביש בעיקר שתביא כסף. לפני 15-16 שנים הייתה צריכה את האוטו ולא הביא לה את המפתחות, והוא דחף אותה.

אחר כך הייתה הפסקה של 10 שנים אבל אלימות מילולית הייתה כל הזמן.

לא זוכרת מתי היה אירוע האלימות הפיזית הראשון. עשתה לו פיתה והיא טיפה נקרעה והוא העיף עליה את הצלחת ואמר לה "תאכלי את את הפיתה הזו".

כל יום יום חייתה את האלימות, אבל כשהיה אטרף - זה היה חזק. בתדירות גבוהה בשנים האחרונות.

לא נחבלה מהאלימות הפיזית. כשהוא זרק עליה סכין וירק- היא זזה (עמ' 9 ש' 1-32).

היו להם שתי מכוניות- שני ג'יפים מסוג איסוזו טרופר לה ולו. התאונה הייתה לפני שנתיים.

מאשרת כי לאחר שעזבה את הבית הם ניהלו הליכי גירושין בבימ"ש, והגישה נגד הנאשם תביעה לגבי משמורת והסדרי ראייה.

מאשרת כי חתמה על תצהיר לפיו לא סבלה מהאלימות פיזית במהלך חיי הנישואין, אלא רק מאלימות נפשית, מילולית וכלכלית. לא סיפרה לעו"ד את כל הפרטים הקטנים של חייה, אלא רק כתבה על כך ביומן (פרו' עמ' 10 ש' 1-32).

כשהייתה סיטואציה בה לא הבינה מה קורה, הייתה חנוקה וסגורה. חשבה שהיא לא בסדר, שהיא הרסה את האוטו ולא מביאה כסף, אבל לאט החלה להבין שזו אלימות.

הפחד משתק כי הנאשם היה אומר שילך, והיא לא ידעה כיצד תסתדר עם הילדים.

היא החלה ללכת לעו"ס ציפי שועלי כחצי שנה לפני התאונה, הרגישה שחייבת עזרה. היא עובדת גם ברווחה ברעננה, אבל היא טיפלה בה באופן פרטי.

לשאלה כיצד מסבירה את הסתירה לפיה במשטרה מסרה כי התקשרה לרווחה לעו"ס בשם ציפי, ענתה כי התקשרה אליה ביום של התאונה, והיא הייתה איתה בטלפון במהלך כל התהליך (פרו' עמ' 11 ש' 1-32).

לא זוכרת אם ציפי אמרה לה ללכת למשטרה.

יום לפני שהלכה למשטרה התקשרה לציפי, לאחיה ולחברותיה. דיברה עם גיסתה א, עם אחיה י, אך עם יוסי לא דיברה.

הלכה למשטרה למחרת האירוע. הייתה במצוקה, והייתה חייבת להתקשר למישהו.

לא זכרה לספר על פ נ במשטרה. לא סיפרה שדיברה עם א גיסתה כי אף אחד לא שאל אותה, זה לא היה קשור. במצב כזה לא חושבת על כל הדברים, חסומה מפחד (עמ' 12 ש' 1-32).

זוכרת שהתקשרה לנאשם ממקום התאונה והוא בא למקום. כשהגיע -האוטובוס לא היה שם. היו אנשים וכלי רכב.

לשאלה האם אנשים לא הציעו לה עזרה כשקילל ואיים, ענתה כי זה היה בפנים בצד. היו זוג זקנים שהלכו לאחר מכן. היא הייתה בכיוון של החניה התביישה שלא ישמעו (פרו' עמ' 13 ש' 1-32).

לשאלה למה לא ברחה, ענתה כי לא ידעה כיצד להתנהג, לאן לקחת את האוטו, לא היה לה לאן לברוח. הייתה נסערת לאחר התאונה.

לשאלה למה לא ברחה או הלכה למשטרה, ענתה כי אמרה לנאשם שיגיד תודה שלא קרה כלום. לא ידעה מה

לעשות, רק לאחר מכן הנחו אותה ללכת למשטרה.

כשהגיע למקום אמר שהוא ירצח אותה, וגם בחנות ובטלפון, אמר שישבור דברים בבית.

הוא הרביץ לעצמו, ופחדה להתקרב אליו (פרו' עמ' 14 ש' 1-32).

במקום התאונה הנאשם אמר לה לעלות לרכב ולנסוע לחנות. הוא התקשר לבעל המוסך ואמר לו להביא את האוטו להרצליה. היא נסעה וכל הפעם הרכב נכבה והנאשם אמר לה שהיא לא יודעת לנהוג. הוא היה אחריה או לפניו עם הרכב.

לאחר ששמו את הרכב - הלכו לעסק שהיה להם, וביקשה מהשכן שירגיע את הנאשם. הנאשם צעק עליה, איים שיהרוג אותה וקילל.

היא הלכה לבנק כי הנאשם אמר לה להפקיד את הכסף של העסק, והיה תור ארוך ואמרה לנאשם שלא מחכה, והוא התעצבן (עמ' 15 ש' 1-32).

הלכה הביתה לראות מה עם הילדים.

כיום שניים מהילדים נמצאים במשמורת שלה ושני הגדולים במשמורת הנאשם, היא גרה בעתלית והוא ברעננה.

ד"ר נדין הרופאה של הנאשם נתנה לו כדורים.

מאשרת שהייתה מקנטרת את הנאשם על כך שהם לא מקיימים יחסי מין. כשהוא לקח כדורים - הם גורמים לבעיות בזקפה. היו שיחות שהיא רצתה והוא לא.

את התסכולים שלו הוא הוציא עליה. הייתה סיטואציה שריחמה עליו (עמ' 16 ש' 1-32).

מכחישה שכינתה אותו "הומו". היה מקרה שחבר שלו התקשר אליו והיא אמרה לנאשם "מה אתם נורמליים? אתם הומואים?".

היא לא קיללה אותו כמו שהוא קילל אותה. היא לא טיפוס שמקלל.

הנאשם לא היה נותן לה כסף לאוכל, לווטה מחברה, ועד עכשיו חייבת לה 2000 ₪.

כשהייתה נשואה ההורים שלה היו קונים ממפעל ארוחות ומביאים לה.

לשאלה כיצד זיהתה את רכב הנאשם כשבאה לקחת דברים מהבית, ענתה כי מכירה את הרכב, יש לו אורות לבנים בצדדים, ומקדימה מגן חזירים. הוריד את הכיסוי המקורי של הרכב ושם אחר. היום לא זוכרת מספר רישוי אבל לפני חצי שנה זכרה. לא ראתה את הנאשם בתוך הרכב באותו מקרה (עמ' 17 ש' 1-32), רק ראתה את הרכב חונה, וכשהלכה למשטרה השוטרת התקשרה לטלפון של הנאשם והוא אמר שהוא שם.

לא זוכרת שעה בה ראתה את הרכב, בערב אולי 20:00-20:30. במשטרה החוקרת שאלה אותה אם זה פחות או יותר מ-300-350 מטרים שכתובים בצו ההרחקה, ואמרה לה שלא יודעת.

היא הייתה עם אחותה כשראתה את הרכב, וחלק ממשפחתה היו בבית. לשאלה למה הלכה למשטרה אם לא ראתה את הנאשם, ענתה כי העו"ד אמר שאסור לו להתקרב וגם לא לאוטו שלו, אם האוטו שם - אז הנאשם שומר עליו בדרך כלל (עמ' 18 ש' 1-32).

עובדת סוציאלית נפגשה עם ארבעת ילדיהם במסגרת הליך הגירושין. היא נתנה חוות דעת בבימ"ש. יש פס"ד ששני ילדים אצלו ושניים אצלה, הילדים רצו לעבור לנאשם כי הוא הבטיח להם שישכור דירה וישים פלזמה בכל חדר.

יכול להיות שפקידת הסעד כתבה בתסקיר שאין סכנה מהנאשם לילדים (עמ' 19 ש' 1-32).

לשאלה למה הביאה את היומן איתה בתיק, ענתה כי הביאה את כל המסמכים, היא לא הולכת איתו כל יום. רצתה להיזכר בדברים, כי במשך הזמן שוכחים. קראה ביומן בימים האחרונים.

לא פנתה כלל לביטוח בעקבות התאונה, הייתה שריטה והצד השני כנראה לא תבע. לא יודעת מי אשם בתאונה. היא שילמה את הנזק, הנאשם לקח את הרכב לחבר, וכששאלה את החבר מה עם האוטו - אמר לה שהנאשם אמר שהיא תשלם על התיקון.

האחים שלה הביאו לה כסף, והיא שילמה (עמ' 20 ש' 1-32).

בחקירה חוזרת מעידה כי כשראתה את הרכב שלו ברחוב לא התמקדה אם יש נהג, ופחדה לראות.

מאשרת כי היא תמיד זו שניסתה לייצב את היחסים ביניהם גם כשהמצב החמיר, התחשבה בנאשם גם כשהיו בעיות מיניות. עשתה הכל כדי לשמור על הנישואין.

העסק הרוויח כסף, אבל הנאשם לא נתן לה כסף. הוא בזבז כספים על בגדים, היה חייב 30,000 ₪ לבעל חנות על ג'ינסים.

הוא היה מתוסכל והוציא עליה את עצבים, היא הייתה במצב של חולשה.

הייתה תקופה שריחמה עליו ולכן "בעלה צפרדעים". הייתה אלימות פיזית, אבל לא רבה, לא כל יום (עמ' 21 ש' 1-26).

(2) ע"ת/2-י ל- אחיה הגדול של המתלוננת.

גבו ממנו עדות במשטרה ומה שאמר שם - אמת.

ביום **5.10.11** נודע לו על האירוע בצהרים. באותו יום נולדה לו נכדה והם נסעו לבי"ח. במהלך הנסיעה סיפר לו אחיו י שהייתה תאונת דרכים למתלוננת והנאשם איים עליה ברצח. הוא התקשר למתלוננת לשאול מה קורה, בשעה 16:00-17:00, והיא אמרה לו שבבוקר נכנס בה אוטובוס והתפתח ריב חזק עם הנאשם שאיים עליה ברצח, וכעס על הנזק לאוטו. היא אמרה שהילדים היו איתה, והיא שלחה אותם הביתה שלא ישמעו את הוויכוח (עמ' 22 ש' 13-32).

הוא אמר לה שתעזוב הכל, תיקח את הילדים, ותברח משם. הייתה מגיפה של בעלים שרצחו את הנשים שלהם, והיא פחדה.

המתלוננת אמרה שלא מסוגלת לעשות את זה, ומה הנאשם יעשה לה, והוא אמר לה שתיקח מונית ובאה לאימא שלהם בניר עציון. אשתו הייתה איתו באוטו בעת השיחה.

הוא התקשר לי אחיו, ואמר לו שייקח אוטו ויסיע את המתלוננת לאימא. אחרי שיצאו מבי"ח -פגשו אותם שם.

הוא ראה את המתלוננת מצב קטסטרופלי, רועדת כולה, כוססת ציפורניים, צבע עורה - לא טבעי. היא סיפרה לו שלנאשם היה מבט של רצח בעיניים והן היו אדומות. סיפרה שהנאשם אמר לה להפקיד כסף ולא שאל אפילו מה שלום הילדים או שלומה. רק האוטו.

הוא ידוע שהנאשם לא עשה ביטוח לאוטו, רק ביטוח חובה, ולא עירבו ביטוח בתאונה.

הנאשם לא הסכים לשלם לחוגים לילדים, ויש להם קשיי למידה.

המתלוננת סיפרה להם שהנאשם לא נתן להם כסף לאוכל לפעמים, היה אומר לה שתעבוד בכביש ותביא כסף.

האירוע היה הקש ששבר את גב הגמל. הוא התקשר למחרת למחלקת הרווחה ברעננה והתעקש לדבר עם המנהלת הראשית זהבה. היא אמרה שהמקרה ידוע (פרו' עמ' 23 ש' 1-32).

הנאשם התקשר אליו למחרת בבוקר ואמר לו "מה עשית?" הוא ענה לנאשם שאיים על אשתו ברצח והוא לא מוכן לדבר איתו אלא שיגיד הכול למשטרה. הנאשם אמר שאמר לה זאת בצחוק. זו לא מקרה ראשון שמשתמש באלימות, פעם זרק עליה סכין, ופירורים של לחם של שבת בתוך החולצה. מדברי הנאשם הבין שרוצה להגיד שלא התכוון למה שאמר.

במהלך 17 שנים שהמתלוננת נשואה יודע כי עברה התעללות נפשית ופיזית. זה לקח 17 שנים כי המתלוננת ריחמה על הנאשם שהיה במשפטים בנושא ירושה עם אחיו, כל הזמן היה בעבודה ולא בבית.

כשהיו יוצאים כל האחים לטיולים משפחתיים בחגים של שלושה רגלים, הנאשם אף פעם לא היה בא. איך שהמתלוננת הייתה יוצאת מהבית - הנאשם היה איתה בטלפון כל הזמן ושואל למה עזבה אותו.

ביום האירוע המתלוננת הייתה נסערת מאוד, לא הייתה מרוכזת, ופחדה מה הוא יעשה לה. תיארה שהנאשם

יושב לה על הצוואר, ושכל צעד שהיא עושה מרגישה שהנאשם אחריה (עמ' 24 ש' 1-23).

בחקירה נגדית העיד כי הוא אחיה הבכור של המתלוננת.

עובד בחברה שעוסקת בביטחון כבר 20 שנים, וגרוש כ-24 שנים.

נחקר במשטרה בעבר על עבירות תנועה של מהירות. בעבר עבד בטכניון אצל בחור שלא שילם לו אז היה בבימ"ש לתביעות קטנות, לא במשטרה (עמ' 24 ש' 26-32).

הוא יזם את השיחה למתלוננת ביום התאונה לאחר שאחיו י אמר לו על כך. התאונה הייתה בג' בתשרי צום גדליה, כי אז נולדה הנכדה.

באותו יום י התקשר אליו, והוא התקשר למתלוננת. היא הייתה כבר בבית, זה היה אחרי הצהריים.

היה המום מהאיום ברצח. שאל אם היא והילדים בסדר, ושלא נפגעו גופנית.

לשאלה מדוע היה המום אם לטענתו זה היה כך כל השנים, ענה כי זה הקש ששבר את גב הגמל - כשהיו צעקות והרמות ידיים סמך על המתלוננת שידעה מה לעשות, אבל איום ברצח זה לא היה. הוא התנהג אליה באלימות בעבר, הרים לה את החולצה, שפך לה פירורים ליד הילדים, זרק עליה סכין של הלחם של ערב שבת (עמ' 25 ש' 1-32).

הסכין לא פגעה בה אלא בילדה כשהייתה בת 4-5 או 6. לא זוכר מתי נודע לו על אירוע זה, לא היה נוכח בו. קרה באמצע ה-17 שנים בהם היו נשואים. הצטברו דברים.

יכול להיות שאירוע אחר היה צריך להיות בבחינת "הקש ששבר את גב הגמל" אבל לא נגרם נזק, היה דבר מינורי, והמתלוננת לא צרחה לשמיים. באירוע התאונה זה היה איום ברצח (עמ' 26 ש' 1-32). ראה את הנאשם לאחר האירוע עם הסכין, אבל לא דיבר איתו.

ישן אצל המתלוננת והנאשם בבית אלפי פעמים. הוא לא דיבר איתו על עניינים שבינו לבינה. זה היה ביניהם, והוא לא התערב. בשנה הראשונה והשנייה נסעו ביחד איתו ועם אשתו לאילת, ועוד טיול אחד, אבל לא היה להם קשר. הרגיש בנוח להתארח בביתם ליד אחותו ואחיניו. ליד הנאשם לא הרגיש בנוח.

אמר למתלוננת שצריך לדווח למשטרה, אחרת הוא יהיה שותף לפשע.

הוא הלך עם המתלוננת להגיש תלונה ביחד. לקח אותה בכוח. זה היה סמוך למקרה, והיה צריך לשכנע אותה כי היא פחדה (עמ' 27 ש' 1-32).

לא הלך להגיש תלונה במשטרה נגד אירוע הסכין כי זה היה אירוע מינורי. הוא לא פגע. לא עשו מזה עניין, אבל היה צריך לעשות מזה עניין.

במשטרה המתלוננת הגישה תלונה, והוא ואשתו חיכו למטה כי החוקר אמר להם שהנאשם זועם כל כך ושלא יתנפל עליהם. לא זוכר את שם השוטר. השוטר אמר לו שיזהר.

הם הגישו עדות ולמחרת בבוקר השוטר קרא להם וגבה עדות בקומה השנייה.

הוא לא פחד מהנאשם. בערב הראשון התלווה למתלוננת והיא הגישה תלונה, הוא לא היה איתה בחדר אלא מחוץ לו. למחרת קראו לו לבוא למסור עדות (עמ' 28 ש' 1-32).

המתלוננת לא לוותה ממנו כסף, היא לוותה מגיס אחר שקוראים לו יוסי 80,000 ₪. היא נתנה את הכסף הזה לנאשם. הוא היה קונה המון ג'ינסים ושעונים.

ידע שיש להם בעיות כלכליות. המתלוננת טיפלה בילדים בכל, הנאשם לא היה בבית - רק בעבודה (עמ' 29 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי מהודעתו במשטרה עולה כי היא סיפרה לו על אירוע הסכין רק ביום שסיפרה כי איים עליה, ענה כי לא כתב יומן לגבי הסדר הכרונולוגי. גם אירוע עם הפיתה שכח לומר בבימ"ש, אבל אמר במשטרה.

בחקירה חוזרת העיד כי בערב שהגיע עם המתלוננת להגיש תלונה לא היה מי שיגבה ממנו הודעה. לכן אמרו לו לבוא למחרת.

על אירוע הסכין והפיתה לא ידע בזמן אמת אחרת היו מזדעקים, אלא ידע על כך בדיעבד (עמ' 30 ש' 1-20).

(3) ע"ת/א-3 נ- גבו ממנו עדות במשטרה ביום 10.10.11.

הוא והנאשם הינם חברי ילדות. הנאשם קיבל צו הרחקה מהבית, והוא ביקש שייגש אליו לבית ויביא לו בגדים תחתונים ודברים בסיסיים.

הוא נסע אליו הביתה להביא דברים, החנה ברחבה בה הוא גר ואז הבין שמעמיסים את הבית של הנאשם על מכוניות. הגיע אוטו של חברת הובלות רכב נוסף וטנדר וראה שמרוקנים את הבית. הוא אמר לנאשם ללכת למשטרה.

הוא עלה לבית וראה שהכל הפוך, ודברים שביקש לא היו שם, לא מסמכים ולא רכוש. צילם לנאשם כמה תמונות.

לא דיבר עם המתלוננת כי פחד שתהיה אי הבנה. הוא התרחק לרחוב, והנאשם הגיע וחיכה יחד איתו. הנאשם לא עלה לבית אלא חיכה איתו ברחוב ליד.

הם גרים בסוף הרחוב עם רחבת חניה, הם עמדו כ-50 מטרים מהבית במרחק איורי, חיכו שירוקנו את הבית, קשרו שקים על המכוניות. חיכו במרחק שני בניינים מהרחוב בו גר, 140-150 מטרים ברחוב אחר (עמ' 31 ש' 1-32).

(12-31).

הנאשם החנה 300 מטרים מהבית ברחוב הגדוד העברי והוא אמר לו לחנות רחוק בגלל הצו הרחקה. רק לאחר מכן הסבירו לו שיש לנאשם צו הרחקה מהבית.

אחר כך צחקו עליהם במשטרה שהם לא מבינים את המרחק.

לא קל להחביא את רכבו של הנאשם, הוא גבוה עם גגון ומגן חזירים (עמ' 32 ש' 1-10)

בחקירה נגדית העיד כי הנאשם היה אצלו במעצר בית 3 ימים. היה איתו במשטרה פעם אחת ביום 10.10.11, אבל לא בערב בו הושתו הערבויות. יודע על הערבויות.

הם חברים והנשים שלהן היו חברות. גם בעת התאונה הנשים דיברו ביניהן.

הנאשם לא ביקש לישון אצלו במעצר בית אלא העדיף להישאר במשטרה ולא להטריד אותו (עמ' 32 ש' 12-31).

אמרו לנאשם שהוא חייב להיות במקום כלשהו. הוא גר אצל אימו ברעננה והם קבעו ללכת להביא את הדברים.

הם הגיעו למשטרה לפני שהמשטרה פנתה אליהם. מכיר אותו 20 שנה מבי"ס תיכון, ואת המתלוננת - מאז שהתחתנו.

הנשים כבר לא חברות, היו חברות על בסיס טלפונים מידי יום. לא נפגש עם הנאשם בתדירות גבוהה.

כשחיכה למטה ראה סבלים ורכב הובלות, המתלוננת הגיעה עם הרכב שלה עלו וירדו העמיסו ציוד, בגדים מחשבים. עלה לאחר מכן לדירה ונראה כאילו הייתה פשיטה, כל השאריות היו זרוקות על הרצפה, מפוזר. המקרר התנור ומכונת הכביסה לא היו.

היו שם שני אחיה של המתלוננת.

היה אירוע משפחתי בו אחד מאחיה של המתלוננת התרברב שהוא רוקן את ביתה של גרושתו, והוא חשב שזה אותו דבר כאן (עמ' 33 ש' 1-32).

(4) ע"ת/4- דנה גמזו- גבתה הודעה ת/3 מהנאשם ביום 10.10.11 וכן ציור שצייר בפניה.

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 10.10.11 שעה 01:13 + תרשים (ת/3)

לשאלה מה עשה היום מהצהרים, ענה כי היה בעבודה כל היום עד שעה 19:00 לאחר מכן דיבר עם א נ חבר לו שיכנס במקומו לבית ויביא לו דברים מכיוון שאסור לו להיכנס לבית. הוא עצמו היה במרחק של 300 מטרים מהבית ברחוב מקביל. לא היה בקרבת המתלוננת כלל.

לשאלה האם זוכר מה אומר צו ההרחקה עליו חתם בחקירתו האחרונה, ענה כי רשם לעצמו (הערת החוקר: מראה לו שרשם על נייר שאצלו: 3 ימי מעצר בית, 15 ימים בלי בית, 30 יום לא לדבר איתה).

לא ידע שמורחק מרחוב הגדוד העברי ל-15 ימים. יכול להיות שהשוטר אמר, והוא לא זוכר. הוא היה ברחוב הגדוד העברי (מצייר תרשים).

הוא יצא מהרכב פגש את א בצומת החי"ל-הגדוד העברי, נתן לו שקית וחזר לרכב. המתין בחוץ.

לא קיבל את פרוטוקול בימ"ש לעניין צו הגנה מיום 6.10.11 בו כתוב שאסור לו להוציא מיטלטלין מהבית. הוא גר אצל אימו בחיבת ציון 19 רעננה. מודע לכך שעשה טעות, אבל לא ידע שאסור לו להיות ברחוב הגדוד העברי, חשב שאסור רק להתקרב לבית כמה מאות מטרים. ידע גם שאסור לו להתקרב למתלוננת וגם לא עלה במוחו לעשות זאת.

א הביא לו שקית עם כמה תחתונים וזהו, הוא פה אפשר לדבר איתו.

בחקירה נגדית העידה כי משמשת כחוקרת במשטרה. ביום 10.10.11 הייתה תורנית, והשעה הייתה 01:30 בלילה. במהלך החקירה הוצג בפני הנאשם כתב הערובה **ת/1**. נחקר באזהרה לגבי ההוראה החוקית שבתנאי שלא להיכנס לרחוב הגדוד העברי (עמ' 35 ש' 9-27).

לשאלה למה בחקירה היא לא מציינת שחוקרת אותו על כך אלא חוקרת על שהיה בקרבתה של המתלוננת, ענתה כי זו המשמעות של ההוראה החוקית, כי יש קרבה בין רחוב הגדוד העברי לאזור שהו גרה המתלוננת. לכן הורחק מרחוב זה. זה ברור מתוכן האזהרה.

אין לה הכשרה משטרתית להיות חוקרת אלמ"ב.

ישנם מקרים בהם מיידעת מתלוננות באלמ"ב שיש לה זכות לפנות לבימ"ש לענייני משפחה להוציא צו הגנה. היא לא עוקבת אחרי זה אלא אם כן יש בעיה או תלונה בעקבות זה בהמשך.

לא נדרשה למקרה בו היו תנאים שונים שהושתו במשטרה לעומת תנאים שהושתו במסגרת צו הגנה בבימ"ש למשפחה. לא קיבלה הנחיה לגבי כפילויות כאלו.

לשאלה מה תגובתה לכך שהייתה החלטה בבימ"ש למשפחה שקבע תנאי הרחקה לנאשם ולמתלוננת בעלי מהות שונה, ענתה כי יכול להיות דבר כזה. זה לא נטען, אחרת הייתה נדרשת לטענה זו, והייתה בודקת (עמ' 36 ש' 1-32).

מאשרת שקיבלה את החלטת בימ"ש **נ/6** מהמתלוננת ביום 9.10.11 במעמד התלונה, וכי בעת שחקרה את הנאשם זה היה בידיעתה (עמ' 37 ש' 1-11).

(5) ע"ת/5-רס"מ דודי לוי-משמש כחוקר אלמ"ב. גבה את ההודעה **ת/4** וכתב הערובה.

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 3.10.11 שעה 19:13 (ת/4)

מעולם לא נגע במתלוננת לרעה ולא איים עליה ברצח. הוא דיבר היום בבוקר עם אחיה הגדול יוסי בטלפון אחרי שאתמול הגיע הביתה והמתלוננת והילדים לא היו בבית. הם לא ענו לו לטלפונים.

הוא התקשר ליוסי לברר איפה הם, ויוסי אמר לו שאיים על המתלוננת ברצח ושהרשויות יטפלו בו, אמר לו שזרק עליה סכין. אמר את זה גם לאמו קמילה בטלפון היום.

הוא נשוי מעל 15 שנים ואין לו תיקים במשטרה ואפילו לא דו"ח תנועה. עובד כל יום 15 שעות.

למתלוננת יש רכב והיא לא זהירה בנהיגה, הוויכוח על כך עולה לפעמים, לא יומיומי.

אתמול בבוקר בשעה 8:30 היא התקשרה אליו ואמרה לו להגיע מהר כי היא עשתה תאונה עם הילדים ונכנסה באוטובוס. היא הודתה שהיא אשמה כי התפרצה לכיכר תנועה.

הוא היה נסער ואמר לה שזו לא פעם ראשונה כי בעבר כמעט עשתה תאונה, ושוטרים תפסו אותה עם פלאפון, ומעיר לה כשנוסע איתה שהיא חותכת ולא זהירה.

היא נסעה איתו למכונאי בהרצליה, השאירו את האוטו, ואח"כ הלכה הביתה. בשיחות טלפון אותו יום התווכחו על התאונה, והיא אמרה שיש מישהו מהמשפחה שלה שמוכן לשלם על תיקון האוטו והוא אמר שלא רוצה כסף מאף אחד. בערב בא הביתה ואף אחד לא היה בבית. לא עונים לטלפונים.

במקום התאונה אסף את החלקים וזרק לפח, הזיז את האוטו, ובדק שאפשר לנסוע איתו ואמר לה שתיסע אחריו עד למכבסה. הוא היה מבוהל בגלל הילדים הקטנים.

יכול להיות שקילל אותה במהלך הוויכוח וקרא לה "טיפשה" אבל לא יותר מזה. גם היא צעקה עליו. מכחיש שאמר לה ללכת לעבוד בכביש.

מכחיש שאמר לה שתלך ברגל ותיקח את הילדים ברגל כי לא מגיע לה אוטו.

נסעו להרצליה בשני רכבים -שלו ושלה. דיברו בטלפון בזמן הנסיעה. הוא צעק עליה אבל לא קילל ולא כינה אותה בשמות.

היא חזרה הביתה במונית, כפי שהתברר כשדיבר איתה בטלפון לאחר שהגיעה לבית. הוא אמר לה שיש אוטובוס מטר מהבנק ולמה לקחה מונית, לא חבל על הכסף, והיא אמרה שלא הרגישה טוב, אז הוא לא אמר כלום. כשנתן לה את הכסף להפקיד בבנק אמרה שתיקח חלק לעצמה - והוא הסכים.

היא ניתקה לו את הטלפון במהלך השיחות מלא פעמים כי התווכח איתה על התאונה. היא הצטדקה והקניטה אותו כל הזמן שגם הוא לא נהג טוב ודפק את הרכב לפני עשר שנים.

במהלך השנים היא זו שתקפה אותו. סוגרת לו את הדלת, נותנת לו אגרופים, דחפה אותו ולא נתנה לו לצאת

מהבית. ב-15 שנים זה קרה פעמים בודדות. הוא חוזר עייף מהעבודה והיא לא נותנת לו לישון, רוצה שידבר איתה אחרי שמסובבת אותו בכוח. אולי קרה שירק עליה אחרי שדחפה אותו פעם, אבל גם לא פגע בה.

הדחיפות והאגרופים קרה לפני 10 שנים.

עובד משעה 8:30 עד 23:00 כל יום וחוזר הביתה, אין לו כוח ליחסי מין, וכשהוא אומר לה זאת היא מכנה אותו "הומו" "אימפוטנט". הוא סובל מכאבים באשך והיה לו חשד לסרטן והיא הייתה צוחקת עליו ואמרת אולי יש לו את זה כי הוא לא משתמש בו. אם הוא כזו מפלצת והיא מפחדת- למה היא רוצה לשכב איתו?

לא זכור לו שזרק עליה צלחת עם פיתה. הוא מתלונן על ניקיון הבית אבל לא מקלל אותה או קורא לה "מלוכלכת".

הוא המפרנס היחיד בבית, ואם כך- לפחות שתנקה.

הוא מכבס את הכביסות בבית -כי לוקח למכבסה ומחזיר בערב, כך שאפילו כביסות היא לא צריכה לעשות.

במהלך השנים נהג להביא לה בגדים מחנויות בהרצליה עד לבית שתבחר. לפני כמה ימים קנתה לילד נעליים ב650 ₪ ואמר לה שתקנה גם לעצמה. בסוף לא קנתה לעצמה. הביא לה אייפון 4 ושכנע אותה לקחת.

מכחיש כי תקף אותה וחנק אותה בצוואר. מכחיש כי זרק עליה אי פעם סכין.

לעובדת במכבסה קוראים ז'קלין. היא עובדת שם 15 שנים, ולפני 10 חודשים פוטרה כי היא לא הסתדרה עם אמא שלו. לאחר כמה חודשים ביקשה לחזור לעבודה- וחזרה. הייתה עובדת נוספת שעזבה.

לא היה לו אירוע תקיפה עם מי מהעובדות. עם ז'קלין התווכח, אבל בחיים לא היו מכות.

לפני כמה שנים סבל מדיכאון ונטל כדורים, אך כבר 5-6 שנים בלי כדורים. המתלוננת כרגע בטיפול אצל פסיכולוגית בשם ציפי. לא אושפז פסיכיאטרית. היה מטופל דרך קופ"ח.

הוא הולך להתגרש. הוא לא נשאר עם המתלוננת כי הוא מבין שהיא רוצה לקבור אותו.

מעוניין בטיפול ברווחה.

בהמשך עדותו, לשאלה כיצד מתבצעת עריכת כתב ערובה, ענה כי מנפיק את טופס הערובה לאחר שיחה עם קצין חקירות.

הוא מודיע לחשוד על החלטת הקצין בעניינו, ואם החשוד מסכים לתנאים- נערך כתב הערובה. אם יש צורך להמתין לערב צד ג'- כתב הערובה ייערך לאחר שהוא מגיע על מנת להכניס פרטיו למחשב.

לשאלה מה תגובתו לכך שהנאשם אומר בחקירתו כי לא ידע שהוא מורחק מרחוב הגדוד העברי, ענה כי הוא נוהג להסביר באופן חד משמעי לכל חשוד את ההשלכות של צו הרחקה וסנקציות במידה ויפר אותם (עמ' 37

ש' 16-30).

בחקירתו הנגדית העיד כי **ת/1** הוא טופס סטנדרטי של כתב ערובה שיוצא מהמחשב. ישנו טופס נוסף במידה ויש צורך בהפקדה. הוא לא ערך את הטופס למעט סימון האיכס, סכום הערבות והתנאים.

לשאלה האם אהרון רנד הוא הקצין שהורה על התנאים או שהוא החליט עליהם, ענה כי קצין המשטרה הוא שמחליט מהם תנאי השחרור. הוא עצמו לא מחליט- הוא לא קצין.

אהרון רנד הוא שהחליט לגבי התנאים בעניינו של הנאשם. הקצין מתרשם בשיחה במהלך היום או טלפונית אם זה בלילה. לא זוכר מה היה במקרה זה.

גם כשרואה שהשעה המצוינת היא 22:23 לא זוכר, כי לפעמים קצין החקירות הוא תורן בתחנה (עמ' 38 ש' 1-32).

אם הקצין לא נמצא- הוא מתקשר ומעדכן אותו טלפונית. הוא רואה לפי הטופס שהקצין היה אהרון רנד לא מתוך זיכרון.

לשאלה למה בטופס כתב הערובה לא רשום כי אם יפר את התנאים תהא המדינה רשאית להגיש נגדו כתב אישום בגין הפרת הוראה חוקית, אלא רשום רק כי הוא רשאי להגיש ערר על התנאים, ואם יפר- רשאית המדינה לעוצרו ולחלט ערבויות, ענה כי אין קשר בין הדברים. לא עוצרים אדם לחינם, אלא מבררים את הנסיבות, ואם יש ראיות- מגישים כתב אישום (עמ' 39 ש' 1-32).

זה לא מתפקידו לנסח את הפורמט של כתב הערובה, זה דבר מוגמר, אבל ההיגיון מלמד שאם אדם נעצר - אז ייתכן ויוגש נגדו כתב אישום. לא מתפקידו להסביר מדוע נרשם או לא נרשם.

חושב שגם אמו של הנאשם חתמה על הטופס.

מאשר כי נהוג לזמן לחקירה גם את הערבים אם מפר תנאים. לשאלה מה תגובתו לכך שזה לא בוצע - ענה כי יכול להיות, אבל כל מקרה לגופו. לא זוכר אם בוצע בתיק זה או לא (עמ' 40 ש' 1-15).

בחקירה חוזרת העיד כי אין לו סמכות להחליט לגבי תנאי השחרור.

לרוב - קצין תורם מתחיל תורנות בתחנה משעה 17:00 עד הבוקר ובשישי שבת יש תורנים בבוקר ובערב. קצין התורן הוא ממלא מקום מפקד התחנה.

הוא נוהג בסיום חקירה להתקשר לקצין חקירות ולעדכן אותו, ולאחר שהקצין מקבל החלטה- הוא מעדכן את קצין התורן לגבי החלטת קצין החקירות.

כנמצא בתחנה- בשיחה פנים אל פנים ובערב -בטלפון (עמ' 40 ש' 17-32).

קצין החקירות הוא שמחליט, אלא אם מפנה לקצין תורן (עמ' 41 ש' 1-3).

כן הוגשו:

צו הרחקה (כתב ערובה) מיום 3.10.11 מאת פקד אהרון רנד (ת/1)

תנאי השחרור: לא להיכנס לרחוב הגדוד העברי לתקופה של 15 ימים, לא יצור קשר עם המתלוננת לתקופה של 30 ימים, לא לצאת מחיבת ציון ברעננה לתקופה של 3 ימים, להתייצב בתחנת המשטרה ובבימ"ש.

שרטוט של מקום חניית רכב הנאשם ע"י המתלוננת בעת הגשת התלונה מיום 9.10.11 ע"י המתלוננת (ת/2)

4. מטעם ההגנה העיד **הנאשם** (עמ' 52-36 לפרוטוקול).

על פי עדותו - הוא והמתלוננת פרודים מנובמבר 2011, וגרושים ממאי 2012. יש להם 4 ילדים בני 8-18, כאשר ביולי 2012 הילדים הגדולים החליטו שהם עוזבים את המתלוננת ועוברים לגור איתו ברעננה, בבית אימו. המתלוננת גרה בעתלית.

לפי הסדרי הראייה שבת אחת המתלוננת מביאה לו את הילדים הקטנים ואז ארבעתם אצלו ברעננה ושבת אחת הגדולים הולכים אליה- וארבעתם אצלה.

האירוע ארע לאחר ראש השנה, כשהמתלוננת התקשרה אליו בבוקר, בנוכחות בתו הגדולה, ואמרה כי עשתה תאונה וביקשה שיגיע לזירת התאונה. הוא שאל אם זה משהו רציני שצריך לבוא או שיכולה להסתדר בכוחות עצמה (עמ' 36 ש' 11-29).

המתלוננת אמרה לו שמעדיפה שיגיע. הוא נסע לזירה ברעננה וראה שהרכב שלה עומד בצד, והיא אמרה לו שכולם בסדר והילדים בסדר והלכו ברגל הביתה.

התברר כי היא לא נתנה זכות קדימה לאוטובוס בכיכר, והייתה פגיעה. הוא שאל אותה אם הילדים היו חגורים והיא ענתה שנראה לה שלא.

היו אנשים מסביב, עוברי אורח. היו ביניהם חילופי דברים וסיכמו שהיא תיסע אחריו לעסק שלהם בהרצליה שם המכונאי יאסוף את הרכב. הם נסעו לעסק ובמהלך הנסיעה המשיכו לדבר והיו ביניהם חילופי דברים והוא כעס כי היא נהגת לא זהירה.

כמה פעמים כעס עליה שנוהגת מהר ושהילדים לא חגורים.

המתלוננת נסעה אחריו לעסק המשפחתי שם חנו שניהם, המכונאי הגיע ולקח את הרכב שלה. לאחר מכן היא נכנסה לעסק וטיפלה בהנהלת חשבונות. העובדת של החנות גם הייתה במקום והם המשיכו להתווכח. המתלוננת צעקה עליו והיו חילופי דברים.

מכחיש כי איים על אדם בחייו. לא אמר את הדברים האמורים באישום הראשון. מעולם לא איים עליה ברצח. היו ביניהם גידופים, לא זוכר מילים בהם השתמש, אבל לא איים ברצח.

לא זוכר שאמר שתעבוד בכביש ותשלם את הכסף לתיקון. יכול להיות שאמר לה "סתומה" "מטומטמת" "דפוקה" "מפגרת" "לא יכול לראות אותך". הוא היה נסער והיא סיכנה את הילדים שלו (עמ' 37 ש' 1-32).

זו פעם ראשונה שנחקר במשטרה, אין לו עבר פלילי, זה היה טראומטי בשבילו.

לא יודע למה הגישה תלונה במשטרה. רעם ביום בהיר. היא תמיד דחפה ללכת לגור בצפון אצל המשפחה שלה. האשימה אותו בדברים יותר חמורים, של מעשים מגונים בילדים כי לא רצתה שיראה אותם אלא במרכז קשר. בגלל שפקידת הסעד לא האמינה ולא הוגשה תלונה במשטרה - ולא הוגש כתב אישום.

אין לו קשר עם המתלוננת משנת 2011. אין לו את הטלפון שלה.

היו הליכים בבי"ד רבני ביניהם ובבימ"ש למשפחה.

לפני כן המתלוננת לא הגישה תלונה נגדו במשטרה אף פעם.

היו לה כרטיסי אשראי (7/נ) ולא החסיר ממנה ומהילדים כלום. הוא עובד 15 שעות. אפשר לשאול את הילדים. שניהם עשו את הקניות בסופר (עמ' 38 ש' 1-32).

העבודה שלו מאוד שוחקת בעסק, עובד מתשע בבוקר עד 11 בלילה ולא היה הרבה בבית. רוב הוויכוחים ביניהם היו שהוא נעדר כל היום מהבית. הוא המפרנס היחיד של ארבעה ילדים. נהנה להיות בבית עם הילדים אבל מכורח הנסיבות זה לא התאפשר.

בדיעבד יכול להיות שזו הייתה טעות, היה צריך לספק פחות דברים חומריים ויותר דברים רגשיים. כשהיה מגיע הביתה היה עייף והמתלוננת רצתה שיהיה ער וישוחח איתה ורצתה יחסים אינטימיים והוא היה נרדם. היא בכוחנות הייתה מעירה אותו, קוראת לו בשמות גנאי "הומו" "אימפוטנט" כי לא סיפק את הצרכים המיניים שלה.

לא התעכבו במקום התאונה, היו 10-15 דקות, העמיסו את טמבון לרכב, ונסעו.

היא לא הביעה הסתייגות או התנגדות לנסוע. היו חילופי דברים במקום התאונה (עמ' 39 ש' 1-32).

הם לא היו לבד בזירת התאונה היו מלא אנשים, גם כשהיו בעסק לא היו לבד - השכנים באו והלכו, המכונאי

הגיע, העובדת נכחה. מכחיש שאמר לה את מה שמייחסת לו.

הם עוד לא סיימו את ההליכים ביניהם בבימ"ש. הוא צריך לשלם לה עוד 100,000 ₪ שאין לו כרגע והיא תלך כנראה להוצאה לפועל. תבעה אותו על חודשיים מזונות שלא שילם בשנת 2012. משלם לה מזונות באופן רציף.

הכסף שחייב לה זה בגין פשרה אליה הגיעו, לפיה ייתן לה 200,000 ₪ בנוסף על חלוקת הרכוש. שילם לה חצי, וחייב לה עוד חצי מהסכום.

אין לו כסף לשכור דירה והוא גר אצל אימו.

הדירה שקיבל מהוריו מושכרת, והוא משלם למתלוננת 4,500 ₪ מזונות.

רוב שנות נישואיהם המתלוננת לא עבדה, רק כמה חודשים בחנות ואז פיטרו אותה.

היא טענה שיש לה ילדים והיא לא צריכה לעבוד. היו ויכוחים על זה בשנים האחרונות כי הוא לא עמד בנטל והיו טלפונים מהבנק.

למרות שהיו להם 2 מכונות - הן ישנות לא עולות הרבה. קנו דירה ברעננה במשכנתא גבוהה והוא עשה חשבון שהיא תצא לעבוד ותעזור לו כלכלית, וכשלא עבדה - זה יצר מתיחות.

מאשר כי החתימה על כתב הערובה **ת/1** היא שלו (פרו' עמ' 40 ש' 1-32).

מודה כי בהתאם לאישום השני נכנס לרחוב הגדוד העברי. לשאלה האם ידע שאסור לו להתקרב לרחוב זה ענה כי כשנחקר חתם על המסמכים האלה. למיטב זכרונו הוא לא הביא לו את המסמכים. הוא ידע שיש לו הרחקה מהבית, לכן התקשר לחבר ובא בשעות הערב המוקדמות, חנה רחוק מהבית, אבל הטעות הייתה שזה היה ברחוב הגדוד העברי.

הבין שההרחקה היא מהבית עצמו ולא מהדירה.

אם הוא מתקרב עם הרכב למרחק 100 מטרים - זו כבר הפרה.

בשרטוט שלו אורכו של רחוב הגדוד העברי הוא 1000 מ' לפחות מאחזזה עד ויצמן. הערכה בין המקום בו חנה לבית 200 מטרים.

כשבאו למקום - המתלוננת הייתה עם שני אחיה ומשאית והם בזזו את הבית שלו, גנבו לו פרטי לבוש אישיים, שעון יקר שהוחזר לו רק לאחר שבימ"ש התערב. החבר עלה וצילם.

הוא התקשר לעו"ד, והיא יעצה לו ללכת למשטרה להגיש תלונה - ושם הודיעו לו שהיא הגישה תלונה נגדו.

לא הייתה לו כוונה לעלות הביתה, לכן בא עם החבר, היה לו צו הרחקה, והוא נשאר חסר כל.

היו תסקירים של פקידת הסעד בהליך בבימ"ש לענייני משפחה. זוכר כי פקידת הסעד לענייני סדרי דין מיום 18.12.11 התרשמה כי אין לו מסוכנות כלפי הילדים בניגוד לדברי המתלוננת (עמ' 41 ש' 1-32).

לשאלה מתי המתלוננת העלתה נגדו האשמות של מעשים מגונים כלפי הילדים, ענה כי היא גוללה מול פקידת הסעד המון האשמות כלפיו, שהוא חולה נפש ושסור לו להיפגש עם הילדים כי הוא מסוכן להם. חודשיים וחצי לא נתנו לו לראות אותם, בסוף הודיעה שהיא רוצה שייפגש איתם רק במרכז הקשר. עו"ד שלו הגיש בקשה להסדרי ראייה והוא החל לראות אותם לאחר חודשיים וחצי (עמ' 42 ש' 1-11).

בחקירה נגדית לשאלה כיצד מסביר כי בכל זאת הוחלט כי ייפגש עם הילדים במפגש צמוד של העו"ס, ענה כי הדו"ח הראשון של פקידת הסעד בבימ"ש למשפחה היה לאחר שיחה של 10 דקות. יש עשרות תסקירים של פקידת הסעד שמפרטים את ההתנהלות שלו ושל המתלוננת. באחד מהם- המתלוננת טענה שמעולם לא פגע בה פיזית.

לשאלה מה תגובתו לכך שבתו אישרה כי הוא ביקש ממנה ללטף אותו בעזרת השלט ביד וברגל, ובשנים האחרונות הדבר פסק לאחר שהתחמקה והמתלוננת ביקשה שיפסיק, ענה כי חושב שזה לגיטימי שיושב בסלון עם הבן או הבת ומלטף אותם בידו.

היא הייתה לוקחת את השלט ומדגדגת אותו ביד או ברגל (עמ' 42 ש' 13-30).

לשאלה כיצד מסביר כי זה היה בתקופה בה לא היו בהליכי גירושין ולא הייתה למתלוננת מטרה להפליל אותו ולהמציא תלונות נגדו במשטרה, ענה כי למתלוננת יש אובססיה למשפחת המוצא שלה, ותמיד רצתה לעבור לגור לידם. הייתה מתיחות על רקע כלכלי ולא הייתה אופוריה בבית.

יש את ארבעת הילדים שיכחישו את טענותיה בדבר אלימות קשה כדבריה.

הוא מעולם לא ירק עליה ולא פגע בה.

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה אמר שאולי קרה שירק עליה כשהיא דחפה אותו פעם (ת/4 ש' 76), ענה כי מעולם לא ירק עליה. הוא לא אדם אלים. היא הייתה אלימה והרביצה לילדים. פעם התקרשה אליו לעבודה ואמרה שעשתה טעות והרביצה לילד והוא רוצה להתקשר למשטרה. צבטה אותם, שרטה.

הייתה סיטואציה אחת בה אמר לה בוויכוח "טפו עליך" בלי לירוק.

המתלוננת רצתה יחס לדבריה ממנו, אך טוענת שהיה בעל אלים פיזית ומילולית ושסבלה ממנו לדבריה (עמ' 43 ש' 1-32).

מקום התאונה היה כ-10 דקות הליכה מהבית. לא התרשם שהיא בסערת רגשות, היא אמרה שהכל בסדר ואף אחד לא נפגע. רק אמרה שהטמבון נפל והרכב לא בסדר.

לא קילל אותה שם. הוא שאל אם הילדים היו חגורים, והיא אמרה שנראה לה שלא. סיכמו שיסעו להרצליה הכניסו את טמבון ונסעו.

שאלה מדוע לא אמר במשטרה ששאל אם הילדים היו חגורים, ענה כי יכול להיות שהיה בשוק והלם כי זו פעם ראשונה במשטרה. את הפרט הזה שכח לציין (עמ' 44 ש' 1-22).

לשאלה כיצד מסביר כי מהמקום נסעו למוסך ולא לבדוק את הילדים בבית בהיותם בגילאי גן ובי"ס יסודי, ענה כי הילדים היו בסדר גמור, הם הלכו רגיל הביתה (עמ' 44 ש' 23-32 ועמ' 45 ש' 1).

הבת גדולה הייתה בבית, וסמך על מה שאמרה לו.

היו להם שני רכבים וזה היה הרכב שלה. אחרי שראה שהילדים בסדר, כאב לו שהרכב שלה נהרס. לא עשה ביטוחים לרכבים למעט ביטוחי חובה בגלל המצב הכלכלי.

לא יודע אם דרש ממנה לשלם על התיקון, היא הציעה. היא אמרה לו שאחותה יעל יכול לתת להם הלוואה ולתקן את הרכב, והוא אמר לה שלא צריך טובות (עמ' 45 ש' 1-32).

לשאלה למה היא צריכה להציע דבר כזה אם יש להם חשבון משותף, ענה כי היא ידעה מה מצבם הכלכלי. 22 שנים המתלוננת איתו ופתאום יום בהיר אחד הוא הופך למסוכן רוצח עושה מעשים מגונים בילדים - זה לא נראה תמוה? היא מזמינה אותו אליה הביתה כשהיו לה בעיות עם הילדים, הגיעה לחנות כשהייתה צריכה ממנו חתימה, ופתאום הוא לא מסוכן.

לשאלה למה לא ניסה להרגיע אותה, ענה כי הוא לא מושלם, ועושה טעויות, אבל הוא לא אלים ורוצח.

מה שקומם אותו שבמקום התאונה המתלוננת התווכחה איתו במקום למתן את האש. הוא כעס בפנים אבל לא צרח.

לשאלה אולי אמר לה שירצח אותה והוא לא זוכר טוב כי היה נסער, ענה כי יש דברים שהוא יודע שהם לא במהות שלו. מעולם לא איים עליה ולא פגע בה לרעה (עמ' 46 ש' 1-32).

היא הייתה מחטיפה לילדים. לשאלה למה לא התלונן, ענה כי מדובר בסטירה פה, צביטה שם, פעם בשבועיים שלושה.

לשאלה למה לא אמר זאת בחקירה, ענה כי אמר את זה, וגם הגיש תלונה לפני כמה חודשים.

המתלוננת נחקרה באזהרה פעמיים. אמר גם את זה בחקירה.

אפשר לבדוק את זה - הגיש פעמיים תלונה למשטרה על אלימות שלה כנגד הילדים.

הנזק של התאונה לא היה כל כך משמעותי. לשאלה למה לא נסע איתה ברכב שעבר תאונה אלא נסע לפניה, ענה כי הוא ראה שהיא בסדר גמור, ללא פגיעות ושלרכב אין בעיות חוץ מטמבון שנפל. לא צריך סתם להזמין

גרר. היו חילופי דברים ביניהם בנסיעה, ויכוח הדדי (עמ' 47 ש' 1-32).

בעסק נכחה העובדת ג'קלין. לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה **ת/4** ש' 116 מסר שהיא לא עובדת כבר 10 חודשים, ושפוטרה לאחר שהיה לה ויכוח עם אמו, ענה כי ביום התאונה היא הייתה ועבדה. הייתה לה הפסקה, ולאחר מכן היא חזרה לעבוד. היא מוכנה לבוא לעדות.

לשאלה מה תגובתו לטענת המתלוננת לפיה הוא מבזבז כספים על קניות בגדים, ענה כי הרבה פעמים היה קונה לה, ומפנק אותה בדברים, וגם היא עצמה קנתה מידי פעם.

לא זוכר אם אמר לה ללכת להפקיד כסף כשהגיעו לעסק.

לשאלה האם סירב לתת לה את הרכב כדי שתחזור הביתה מהעסק, ענה כי אמר לה שצריך את הרכב למשלוחים ועבודה והיא הלכה. לא אמר לה לנסוע באוטובוס.

הוא חשב שנים על פרידה מהמתלוננת היא תמיד רצתה לחור למשפחה שלה, הייתה תקופה שחיפשו דירה שם, והוא הבין שלא יכול לנסוע כל יום מחיפה להרצליה (עמ' 48 ש' 1-32).

לא זוכר אם המתלוננת ביקשה ממנו לחזור הביתה במונית, יודע שסוגיה זו עלתה אחרי שהיא הגיעה הביתה ואמרה לו שלקחה מונית. הוא אמר לה למה לקחה מונית, וכשאמרה שלא הרגישה טוב- הבין.

הוא התקשר לאחיה של המתלוננת יוסי, שאמר לו שהוא איים על המתלוננת ברצח, ושהוא ישמע מהרשויות וניתק.

לא אמר לו שזה היה בצחוק. הוא התקשר שוב ליוסי ואמר לו שמכיר אותו 20 שנה וצריך להתבייש. יוסי ניהל את העניינים מהיום הראשון במשטרה ולא המתלוננת. יוסי גם אמר לחוקרים שהוא קילל אותו (עמ' 49 ש' 1-32).

אף פעם לא סבלו אחד את השני.

הוא היה ביחסים טובים עם המשפחה של המתלוננת אבל לא עם אחיה יוסי.

מכחיש כי זרק על המתלוננת סכין. היא מעלילה עליו המון עלילות שווא.

כיצד מסביר כי נסעה אחריו למוסך ולא עשתה פרסה ונסעה למשטרה אם רצתה להעליל עליו, ענה כי מעריך כי המתלוננת הבינה שעשתה טעות שהלכה למשטרה כי דברים לא יוכלו לחזור אחורה, ובכל הדיונים לאחר מכן בבימ"ש היא התייעצה עם אחיה כמו בובה שהוא מניע אותה ומייעץ לה עצות לא טובות. היא הייתה דמות דומיננטית בבית ולא פחדה ממנו (עמ' 50 ש' 1-32).

לגבי האישום השני - ידע שאסור לו התקרב לבית, לא לרחוב. אם היה יודע - היה חונה ברחוב אחר, הוא לא

מחפש בעיות. לשאלה מה תגובתו לכך שאמר שהיו במרחק 140 מטרים מהבית, ענה כי לא ממדו במטרים, פלוס מינוס. הערכה גסה.

יכול להיות שהמרחק האווירי מהבית הוא 50 מטרים, לא מדד (עמ' 51 ש' 1-32).

רק בדיעבד ידע, במשטרה אמרו לו. לשאלה האם מכיר את החלטת בימ"ש למשפחה שלא יכול להתקרב לבית ברדיוס של 200 מטרים **ת/6**, ענה כי מודה שעשה טעות בתום לב, לא ידע שצריך התרחק מכל הרחוב.

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה עולה כי ידע שאסור לו התקרב לבית מרחק של 200-350 מטרים, אך מסכים לדברי א לפיהם חנה במרחק 150 מטרים מהבית, ענה כי מדובר ב150 מטרים פלוס מינוס, לא מדד. חנה ברחוב בו גר, אך לא התכוון להתקרב לבית.

הוא אדם שומר חוק ומתבייש לעמוד בבימ"ש. המתלוננת התעללה בו מספיק (עמ' 52 ש' 1-26).

כן הוגשו:

כתב תביעה של המתלוננת כנגד הנאשם בתמ"ש 7545-11-11 + תצהיר המתלוננת (נ/1)

הודעתה של המתלוננת במשטרה מיום 3.10.11 שעה 16:03 (נ/2)

אתמול בשעה 8:00 כשנסעה ברכב עם שני הילדים כרמל ושניר, לקחה אותם לגן ולבי"ס, עשתה תאונת דרכים ונכנסה באוטובוס.

היא נבהלה מאוד ונגרם נזק לרכב, והילדים לא נפגעו. היא התקשרה לנאשם מיד והודיעה לו על כך וביקשה שיגיע לעזור לה.

כשהנאשם שמע שהייתה תאונה הוא צרח עליה וקילל שהרסה את הרכב, ואיך היא נוסעת ורק עושה נזקים. הוא הגיע והמשיך לצעוק לקלל ולאיים ואמר שמצידו תיקח את הילדים ברגל לא מגיע לה אוטו. הוא קרא לה "שרמוטה" ואמר שתעבוד בכביש ותשלם את הכסף לתיקון. אמר לה "אני ארצח אותך" וקילל "סתומה" התקשר לחבר שלו מוסכניק בהרצליה והיא נסעה לשם. תוך כדי נסיעה הנאשם השפיל אותה וצרח עליה. היא חזרה הביתה במונית והנאשם התקשר ושאל איך הגיעה כל כך מהר הביתה והיא אמרה שלקחה מונית. הנאשם עוד יותר התעצבן וצרח שהיא מבזבזת לו את כל הכספים על מוניות. הוא המשיך לצעוק ולקלל והיא ניתקה לו ולא ענתה לו יותר.

אחיה י הגיע אליה אתמול בשעה 21:00 והיא לקחה את ארבעת הילדים ונסעו ביחד לאימא שלה בניר עציון.

היום בבוקר התקשרה לרווחה בעיריית רעננה ודיברה עם עו"ס ציפי וסיפרה לה מה שקרה. היא בקשר איתה במשך כשנה, ומעורבת ביחסים בינה לנאשם. היא הציעה לה לפנות למשטרה ולהגיש תלונה.

במהלך השנים הנאשם היה צועק ומקלל אבל אף פעם לא היכה אותה. היו 4-5 מקרים שדחף אותה, היא לא

נפלה רק הלכה צעד אחורה בשל הדחיפות. הנאשם היה עצבני מאוד.

פעם נתנה לו פיתה קרועה והוא זרק אותה ביחד עם הצלחת לכיוונה. היא זזה לא פגע בה.

הוא עובד במכבסה המשפחתית של המשפחה שלו בהרצליה. הוא מנהל אותה וחוזר בשעה 22:00-23:00 כל יום. ברוב הפעמים חוזר עצבני עם עיניים אדומות. אם רואה שהבית הפוך קצת- הוא מקלל ויורק לכיוונה ואומר "איזה אישה מלוכלכת את".

זה הכניס אותה לפאניקה ולכן לפני שהוא חוזר מהעבודה תמיד אמרה לילדים שיסדרו את הבית מהר כדי שיהיה מסודר כשהוא מגיע.

כל פעם יש לו הערות שהיא לוקחת כסף ומבזבזת אותו. הייתה תקופה שלא נתן לה כסף והייתה צריכה לעשות "קומבינות" ולפעמים היה זורק לה כסף בשולחן לקניות וצועק "קחי" בעצבים. לעצמו הוא קונה ומבזבז מלא שעונים, ג'ינסים, דברים לשיער, חולצות, נעליים, ומכונות גילוח, ולה אסור לקנות.

כל פעם מאיים עליה, ככה הוא רגיל לדבר אליה. כל פעם אומר לה "אני אהרוג אותך" "אני ארצח אותך" ושלא יעשו לו כלום כי הוא על כדורים, הוא חולה נפש.

יש לו מאניה דפרסיה. לא יודעת אם הוא היה בבי"ח שלוותה אבל יודעת שהוא מטופל אצל פסיכיאטר פרטי שנותן לו כדורים נוגדי דיכאון וחרדה אבל הוא לא לוקח אותם באופן סדיר ולכן עצבני. משתמש בכדורים 12 שנים.

לפני כמה שנים תפס אותה בצוואר תוך כדי ויכוח ואמר לה "אני אחנוק אותך" "אני ארצח אותך". לאחר מכן נרגע והצטער, ולפעמים לאחר שמאיים - מתכחש לאיומים. הוא לא יציב בנפשו.

אביו היה חולה נפש ואושפז בשלוותה במשך שנים ולפעמים בפרדסיה ואף פעם לא הגישה תלונה נגד הנאשם למרות שהיה לה קשה איתו כי תמיד ריחמה עליו. הפעם בגלל ההתנהגות שלו בתאונה לא יכלה לסבול עוד וזה הקש ששבר את גב הגמל.

הוא הפחיד אותה ממש, ובהביל אותה בהתנהגות שלו. כרגע לא יודעת מה לעשות אם להתגרש או לא אבל יודעת שהוא לא ישתנה. לפני שנה וחצי או שנתיים העיף עליה סכין מטבח והיא זזה פגע בילדה- לא עשה סימן רק נגע בה. היום הוא מתכחש שזה קרה בכלל.

גם במכבסה היה לו קטע עם העובדת שדחף אותה והיא התקשרה אליה וסיפרה שדחף אותה והנאשם היה מכחיש זה קרה לפני ארבע שנים אבל עד היום נשארה העובדת לעבוד בחנות.

היא עבדה כ-10 חודשים במשפחתון עד לפני שבועיים שפיטרו אותה כי לא היו צריכים עוד מטפלת. היא עובדת בכל מיני עבודות מזדמנות.

לנאשם אין גישה לנשק, הוא לא משרת במילואים. יש לו פטור על סעיף נפשי.

היא פוחדת שישתגע ויפגע בה ובילדים הוא לא יציב נפשית ואי אפשר לצפות את התגובות שלו הוא כל פעם

משתנה.

חקירתה של המתלוננת באזהרה במשטרה מיום 5.10.11 שעה 8:29 (נ/3)

חשודה בתקיפת הנאשם. מבינה על מה נחקרת. היא לא תקפה אותו. היא נהגת טובה, אולי יש לה דו"חות תנועה, לא זוכרת. לגבי יחסיה עם הנאשם- מבינה עכשיו שחיה בפחד הוא לא נתן לה כסף. לשאלה מי זו העובדת שהנאשם תקף, ענתה כי שמה ז'קלין. היא התקשרה אליה ואמרה שהנאשם חנק אותה והרביץ לה, דחף אותה.

הוא זרק עליה (על המתלוננת) סכין לפני שנה וחצי-שנתיים.

בקושי מקיימים יחסי מין. לפני חודש הנאשם חשב שיש לו סרטן וכאב לו. היא שואלת אותו הרבה לגבי יחסי מין ושהם צריכים יותר לחזק את הקשר ביניהם, והנאשם אומר לה שהוא נגעל ממנה.

אין אנשים שמיעצים לה ביחסים בינה לבין הנאשם.

הנאשם התקשר ליוסי ושאל מה הם עושים ואמא של הנאשם התקשרה אליה לפלאפון ויוסי ענה כי היא הייתה עסוקה ויוסי אמר לה איפה הייתה 20 שנה כשהנאשם לא נתן כסף למתלוננת. יוסי לא כינה את הנאשם רוצח. לא זוכרת אם דיבר עם אמא של הנאשם לגבי הסכין. יכול להיות שיוסי אמר לה משהו על הסכין.

לשאלה מה תגובתה לטענת הנאשם לפיה כל הזמן צוחקת עליו שהבעיות כך זה בגלל שלא משתמש בו, ענתה כי בדיבור ובצחוק אומרת לנאשם שצריך להשתמש בו יותר.

היו קטעים שבצחוק הנאשם היה אומר אולי הוא הומו. היה מצב שחבר של הנאשם הציץ לו בשירותים והיא שאלה אם הם הומואים. אף פעם לא אמרה אימפוטנט.

הנאשם תמיד אמר לה שהוא עייף, לא היו להם יחסי מין נורמליים ולא נישואין נורמליים.

אולי הקניטה אותו במקרים בודדים.

בחיים לא נתנה לנאשם אגרופים. הייתה פעם שלקח את מפתחות הרכב ורצה לצאת והיא תפסה את הדלת ואמרה לו שרוצה לדבר איתו, והנאשם דחף אותה והיא דחפה אותו בחזרה והוא הלך.

יש מקרים שרוצה לדבר איתו והוא הולך לישון.

היא לא מסובבת אותו באגרסיביות, אלא מבקשת שיסתובב וכבד אותה ולא יפנה לה את הגב. מעוניינת בטיפול ברווחה. לא מעוניינת במעון לנשים מוכות.

הודעתה של המתלוננת במשטרה מיום 9.10.11 שעה 20:34 (נ/4)

רוצה להתלונן על הנאשם. היום בשעה 20:00 יצאה מהבית ברחוב הגדוד העברי 17 ברעננה וראתה את האוטו

עמוד 25

שלו מול ב"ס הדר באותו רחוב. יש לו צו הרחק מהבית ואמרו לה להודיע למשטרה אם הוא מתקרב.

היא לא ראתה אותו אלא רק את האוטו שלו.

היא מזהה את הרכב, יש לו איסוזו טרופר והוא התקין מראות מעל למראות בצבע לבן, יש לו גגון על האוטו מאוד גבוה, זה רכב שהוא השפיע בו ולא ניתן לפספס אותו. הרכב עמד בחניה מאחורי מכונית במקביל למדרכה עם הפנים לכיוון הבית. לא יודעת מה המרחק. הוא עמד לפני הפניה לרחוב החי"ל (ציירה תרשים לגבי מיקום הרכב).

אין לו במקום חברים או קרובים או אנשים הקשורים לעבודה.

חושבת שהוא הגיע כי היום הוציאה את האוטו מהמוסך לאחר התאונה ויכול להיות שבעל המוסך אמר לו והוא ידע שתגיע לדירה.

כרגע לא מעוניינת ללכת למעון לנשים מוכות. משאירה עותק של צו ההגנה שהוציאה בבימ"ש מיום 6.10.11.

הודעתו של י ל במשטרה מיום 5.10.11 שעה 9:51 (נ/5)

אחיה של המתלוננת. יודע שהחיים שלהם אינם דבש והם שני עולמות שונים. אחותו מבית דתי והנאשם לא, את הנאשם מעניין רק כסף.

יודע שהמתלוננת מנסה לחזק את הקשר ביניהם ושהיא מרחמת עליו. הקשר לא טוב כי הנאשם לא מבין את ערך המשפחה ואין לו כבוד לאישה, ולכן הקשר ביניהם התדרדר.

ביום ראשון האחרון נודע לו על התאונה של המתלוננת והאיזמים של הנאשם כלפיה ברצח.

בערב דיבר עם המתלוננת והיא אמרה לו בבכי היסטרי שהיא בפחד לא יודעת מה לעשות, כולה רועדת, ושהנאשם איים עליה ברצח.

הוא אמר לה שהיא לא יכולה להישאר בבית ובהתחלה רצתה להישאר מהפחד שמא המצב יחמיר יותר והוא התעקש שתיקח מונית ותיסע לאימם בניר עציון. בסוף היא נסעה לאימא והוא הגיע לשם להרגיע אותה.

ביום שני התקשר למחלקת הרווחה בעיריית רעננה ודיבר עם מנהלת המחלקה ששמעה את הסיפור ואמרה שיחזרו אליו. בשעה 10:30 דיבר עם זרבה עו"ס מרעננה שאמרה לו שהמתלוננת תלך למעון לנשים מוכות ולפתוח תיק במשטרה. הוא חזר מהעבודה ולקח אותה לכ"ס להגיש תלונה.

בבוקר יום שני הנאשם התקשר אליו ושאל אם יודע היכן המתלוננת והוא אמר שיודע אבל אחרי שאיים עליה ברצח לא מעוניין לדבר איתו. אחרי 10 דקות הנאשם התקשר שוב ואמר שהוא לא רוצה לדבר איתו, והנאשם צעק איך הם לא מתביישים, ושאלו אמר את היום בצחוק.

אמא של הנאשם התקשרה למתלוננת והיא מסרה לו את הטלפון. אמו של הנאשם אמרה לו שהם משפחה

וצריך לכבות את האש ולא להדליק והוא אמר לה איפה הייתה 15 שנים. הוא אמר לה שהנאשם איים על המתלוננת ברצח, וזרק עליה סכין. הוא לא ידע מזה אלא נודע לו אחרי שהעניין התפוצץ. עד למקרה זה מידר עצמו ממה שקורה ביניהם.

יודע שהנאשם זרק פעם אחת צלחת עם פיתה על המתלוננת כי הפיתה לא הייתה מסודרת יפה, ועל הסכין שזרק נודע לו לאחר שהיא הגיעה לאימם ביום ראשון. זה הדליק לו נורות אדומות. הנאשם היה מתעלל בה נפשית. הוא לא עזר בבית, הוא לא נתן לה כסף לקנות אוכל לילדים. היו מצבים שהיה ישן בבית והיה רואה את הנאשם עם הילדים רואים אגרוף והתעללויות. הנאשם לא רצה לעשות בר מצווה לילד והמתלוננת ארגנה את כל הבר מצווה.

צו הגנה מה"ט 11939-10-11 בבימ"ש לענייני משפחה בקריות מיום 6.10.11 (נ/6)

תנאי צו ההגנה כנגד הנאשם שניתנו במעמד צד אחד- לפיהם אסור לו להיכנס לדירה בה שוהה המתלוננת ביחד עם הילדים בקרית ים, עין איילה או ניר עציון, אסור לו להימצא במרחק של 200 מטרים מהדירה, מהמתלוננת ומהילדים, אסור לו להתנהג באלמות פיזית ומילולית כלפי המתלוננת ובני משפחתה, אסור לו להטריד את המתלוננת ובני משפחתה בדירה ובעבודה ובכל מקום לרבות בטלפון, אסור לו לבצע הטרדה מאיימת כמשמעותה בחוק, ואסור לו להוציא מיטלטלין כלשהם מדירה.

הצו בתוקפו עד ליום 12.10.11 בשעה 10:00 בו תשמע הבקשה בנוכחות שני הצדדים.

פירוט עסקאות אשראי ע"ש הנאשם בישראל עד ליום 15.11.11 ובוזיה שופרסל עד ליום 10.10.11 (נ/7-א-ב)

5.

דין ומסקנות

1. לאחר שבחנתי ושקלתי את מכלול הראיות שהובאו בפני - הגעתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל הוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום - מעבר לכל ספק סביר.

עדויות התביעה היו מהימנות וקוהרנטיות - והעדפתי אותן על פני גרסת הנאשם (שלא היתה מהימנה עליו) והעולה מראיותיו, שגם בהן היה כדי לחזק את גרסת המתלוננת והעולה מראיות התביעה האחרות.

2. ציר ראיות התביעה היה עדות המתלוננת - שגוללה בעדותה את מסכת האירועים המפורטים בכתב האישום - על רקע יחסיה הרעועים עם הנאשם, שהיה בעלה במשך כ- 17 שנים - עד גירושיהם.

עדוטה היתה סדורה, הגיונית, רציפה - ונטולת סתירות פנימיות - ואף אל מול ראיות נוספות שהובאו לתמוך בגרסתה.

היא הדגישה את החמרת יחסיה עם הנאשם על רקע כלכלי וחילוקי דעות באשר לכספי המשפחה - כשהנאשם בזבז כספים, בעוד שהיא הצטמצמה בהוצאותיה כדי להאכיל את ילדיה, להשקיע בחוגיהם, ואף לוותה כסף מהוריה, שאף סייעו לה בהבאת מזון לביתם.

לגבי האישום הראשון - תארה את תאונת הדרכים שארעה לה ואת תגובת הנאשם - לרבות האיומים עליה כשעיניו אדומות "ובאטרף" (עמ' 3 שו' 12-27) - כשתיאורים אלה מעצימים את מהימנותה בתיאור האירוע.

גם בהמשך אותו יום המשיך הנאשם לקללה, להתפרע, לצעוק (עמ' 4 שו' 3-9).

המתלוננת אף התייעצה עם עו"ס (ציפי שועלי) באופן המחזק את הרושם ממצוקתה מהתנהגות הנאשם כלפיה (ואף קודם לאירוע עצמו), קראה לאחיה שלקח אותה מביתה עם תיקיה כי פחדה שהנאשם ירצח אותה - לאמה בנר עציון (עמ' 4 שו' 1-32).

המתלוננת אף העידה על מצבו הנפשי הקשה של הנאשם, שאף נטל כדורים כנגד דכאון וחרדה.

על רקע תיאור יחסיה העכורים עם הנאשם, התנהגותו ומצבו הנפשי - ברי כי גם על פי מבחן אובייקטיבי יש בדברי הנאשם כי ירצח אותה כדי איומים כלפי המתלוננת.

בהמשך לאירועים אלה - נקבעו ב- **3.10.11** תנאי שחרור לנאשם **(ת/1)** ולפיו נאסר עליו להיכנס לרח' הגדוד העברי למשך 15 יום, ליצור קשר עם המתלוננת, במשך 30 יום, להתייצב בתחנת המשטרה ובבימ"ש, ואף נקבעו 3 ימי מעצר בית.

באשר לאישום השני - העידה המתלוננת שלמרות תנאי השחרור כנ"ל - ראתה את רכב הנאשם בקרבת ביתה (עמ' 5 שו' 23 - עמ' 6 שו' 10).

גם **בהודעותיה** של המתלוננת שהוגשו כדי להצביע על תהיות העולות מהן **(נ/2-4)** - יש גרסה סדורה, קוהרנטית ורציפה, באופן שאף מתאים לאמור בעדותה, ובאופן המעצים את מהימנותה.

היא לא נמנעת מלספר על פרטים מביכים - למשל כי הנאשם "נגעל ממנה" (עמ' 2 שו' 21), מודה כי הקניטה אותו במקרים בודדים (שם, עמ' 3 שו' 47).

כן הסבירה המתלוננת באופן מספק והגיוני את השיהוי בהגשת תלונתה - כי ריחמה על הנאשם, פחדה ממנו, היתה חנוקה וסגורה ולא הבינה מה ראתה, האשימה את עצמה על כי לא הביאה כסף, כי הרסה

את האוטו - "כמו שטיפות מוח", ולאט פתחה עיניה יחד עם שיחותיה עם העו"ס ציפי - שאמרה לה שזו אלימות. היא פחדה גם כיצד תסתדר בלעדיו (עמ' 11 שט' 3-9).

אינני סבורה כי יש ב-**1/נ** כדי לפגום במהימנות המתלוננת, שם סיפרה בתצהירה כי סבלה אלימות נפשית, מילולית וכלכלית קשה מצד הנאשם ולא פרטה אלימות פיזית שפרטה בהודעותיה ובעדותה - כך ב-**2/נ** ציינה שהנאשם דחפה (ולא נפלה), כי זרק פיתה עם צלחת לכיוונה (שלא פגעה בה), תפסה בצווארה, העיף עליה סכין מטבח (שלא פגע בה) - והסבירה בעדותה את יחסה המשתנה על פי תפיסתה - להגדרת האלימות (עמ' 11 שו' 1-7).

תמיכה לגרסת המתלוננת (באשר לאישום 1) היתה בעדות אחיה - י ל (**ע"ת/2**) לו נודע על האיומים נשוא האישום הראשון ב- **5.10.11** - יום בו נולדה נכדתו.

לאחר שנודע לו דבר איומי הנאשם כלפי המתלוננת מאחיו י - שוחח עם המתלוננת שסיפרה לו על התאונה, ועל איומי הנאשם כנ"ל. הוא הנחה אותה לעזוב את ביתה מפחד שתרחץ ע"י בעלה - התקשר לאחיו י - וזה הסיעה לבית אמה.

הוא העיד כי ראה את המתלוננת לאחר האירוע במצב "קטסטרופלי", רועדת כולה, כוססת ציפורניים וצבע עורה לא טבעי. היא סיפרה לו כי לנאשם היה מבט של רצח בעיניים, שהיו אדומות.

הוא ידע לספר את שסיפרה לו המתלוננת - שהנאשם לא נתן להם כסף לאוכל, שאמר לה לעבוד בכביש ותביא כסף, וכי ידע כי התעלל בה ב- 17 שנות נישואיהם. ע"ת/2 אף העיד על שיחת טלפון עם הנאשם למחרת האירוע על איומי הרצח אודותם סיפרה לו אחותו - והנאשם אמר לו שזה היה בצחוק.

עד זה הותיר רושם מהימן בתארו את שראה ושמע, וציין פרטי אירועי אלימות נוספים של הנאשם בהדגישו ששמע אודותם מהמתלוננת (צעקות, הרמות ידיים, זריקת סכין, הרמת חולצה ופיזור פירורי לחם של שבת בתוך החולצה) - אך לא "השחיר" את פני הנאשם באופן מוגזם הפוגם במהימנותו, כשהסביר שאיומי הרצח הם הקש ששבר את גב הגמל, ובמקרים הקודמים לא נגרם נזק.

הוא אמר למתלוננת שעליה להגיש תלונה, והלך עמה - כי היה צריך לשכנעה בשל פחדיה.

עדותו מחזקת את הרושם כי המתלוננת לא רצתה ברעת הנאשם, לא ביקשה ליזום הגשת תלונה נגדו בשל פחדה ממנו - ותגובת ע"ת/2 מעצימה את הרושם בדבר תגובתה הקשה של המתלוננת למעשי הנאשם, ובאופן המחזק מהימנותה.

ע"ת/3 חברו של הנאשם תמך בגרסתה של המתלוננת אודות המפורט באישום 2 - על כי הנאשם הפר את **1/ת** בהיותו ברח' הגדוד העברי למרות שהדבר נאסר עליו.

הוא ידע על הערבויות שנקבעו לנאשם, שאף היה אצלו במשך 3 ימי מעצר הבית.

ע"ת/5 הסביר בעדותו את נסיבות עריכת **1/ת** בהמשך להסכמת הנאשם, הודעתו לו על החלטת הקצין

בעניינו והסברו לו על השלכות צו ההרחקה והסנקציות אם יפר אותן (עמ' 37 שו' 16-30).

6.

בגרסת הנאשם עצמה נמצאו חיזוקים לגרסת המתלוננת ושאר ראיות התביעה.

כך, כבר בהודעתו **ת/4** מיום 3.10.11 - אישר את השיחה עם האח י (ע"ת/2) - שאמר לו שאיים על המתלוננת ברצח, ושהרשויות יטפלו בו.

גרסה זו שונה מגרסתו של ע"ת/2 - שהעיד על תגובת הנאשם שאמר לו ש"זה היה בצחוק" - אך עצם הזכרת האיומים מחזקים את גרסת המתלוננת כמו גם גרסת ע"ת/2 באשר לתוכן שיחה זו.

עוד אישר הנאשם את דבר קרות התאונה (לגבי האישום הראשון), כי היה נסער, זו לא פעם ראשונה שהמתלוננת "כמעט" עשתה תאונה, כי יכול וקילל אותה, קרא לה טיפשה, צעק עליה, התווכח איתה על התאונה, כי שאל אותה מדוע חזרה במונית הביתה אם יש אוטובוס - וחבל על הכסף, וכי ניתקה לו את הטלפון במהלך שיחותיהם.

הנאשם אף ניסה כבר בהודעתו **ת/4** "להשחיר" את פני המתלוננת, טען שתקפה אותו באגרופים ודחפה אותו (לפני 10 שנים...) **ויכול שירק עליה** אחרי שדחפה אותו - ולא פגע בה. היא קראה לו "הומו" וצחקה עליו, כשסבל מכאבים באשכיו.

הנאשם אף ציין אובססיה של המתלוננת למשפחתה ומתיחות כלכלית בבית, כשהשחרת פני המתלוננת מוגזמת וסוחפת - ופוגמת במהימנות הנאשם.

בהודעתו **ת/3** ציין (לגבי אישום 2) כי לא ידע שהוא מורחק מרח' הגדוד העברי ל- 15 ימים, יכול להיות שהשוטר אמר - ואינו זוכר. הוא מודה כי היה ברח' הגדוד העברי (עמ' 2 שו' 15-16).

הוא מודע לכך שעשה טעות, אך לא ידע שאסור לו להיות ברח' הגדוד העברי - אלא להתרחק מהמתלוננת.

בהודעותיו כנ"ל - יש התייחסות ברורה לשלד גרסת המתלוננת אודות ויכוחים כלכליים ביניהם, אלימות מילולית ואף פיסית שלו כלפיה - כשניסה למזערה ולצמצמה לכדי תגובת נגד שלו לאלימות קודמת של המתלוננת (ירק עליה בתגובה לדחיפותיה, ושלא פגע בה).

בעדותו ציין הנאשם כי יכול וקרא למתלוננת סתומה, מטומטמת, דפוקה, מפגרת, "לא יכול לראות אותך", וכי היה נסער על כי סיכנה את ילדיו - אך לא איים עליה.

אלימות מילולית זו מחזקת גרסת המתלוננת, כי הנאשם גידפה, כי כעס על התאונה, וכי גלש אף

לאיומים מפורשים על רצח (למרות שמכחיש איומים אלה, המהווים המשך הגיוני להתייחסותו האלימה המילולית כלפיה).

הנאשם הפליג בהשחרת פני המתלוננת - כי היתה נהגת גרועה, כי האשימה אותו בדברים חמורים (מעשים מגונים בילדיהם), כי היה המפרנס היחיד בבית ולא החסיר ממשפחתו דבר, כי היתה כוחנית וקראה לו בשמות גנאי על כי לא סיפק את צרכיה המיניים.

עם זאת - מכחיש את שאמר בהודעתו כי יכול וירק עליה ולא פגע בה, ואינו אדם אלים - לעומת המתלוננת שהיתה האלימה, הרביצה לילדים, צבטה ושרטה אותם.

הכחשתו זו, בסתירה לדבריו המיידים בהודעתו - כנ"ל, יחד עם הגזמותיו באשר למתלוננת - פוגמים באופן מהותי ומשמעותי במהימנותו.

גרסת המתלוננת - מאידך, היתה סדורה, ברורה, רציפה, ואף נתמכה בראיות נוספות - כנ"ל (למרות שע"ת/2 הינו עד מעונין, בהיותו אחיה של המתלוננת) - אך הותר רושם כן ומהימן).

באשר לאישום 2 - הנאשם מאשר כי חתם על **ת/1** (עמ' 40 שו' 1-32), ומודה כי נכנס לרחוב הגדוד העברי - למרות שזה נאסר עליו.

הסבריו של הנאשם כי הבין שההרחקה היא מהבית ולא מהרחוב - דחוקים ולא סבירים נוכח לשונו הברורה והחד משמעית של ת/1, והנאשם בחר להבין וליישם באופן סלקטיבי את האסור עליו באופן מפורש.

אין בכך כדי טעות במצב דברים.

7. ב"כ הנאשם ציינה בסיכומיה כי לא נחקרו/העידו מעורבים עדים אפשריים לאירועים שפורטו בעדות המתלוננת (א הגיסה, ציפי העו"ס, פ נ החברה, ז'קלין העובדת) - והמתלוננת מסבירה כי לא סיפרה עליהם כי לא זכרה/לא שאלו אותה עליהם (עמ' 12 שו' 25-26, 30), וכן הסבירה כי התקשרה לציפי וציינה זאת בהודעתה.

אין בכך (בהתאמה) כדי לפגום במרקם ראיות התביעה ודיון והוכחת המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

8. סופו של דבר - החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.